

RECITAL NADE I JOVANA KOLUNDŽIJE

Violina za pamćenje

Bio je to pravi dan za Jovana Kolundžiju! Maksimalno motiviran i podržan od sklone mu zagrebačke publike, beogradski guslač međunarodne reputacije svirao je u najboljoj formi, najavljujući uzlaznu liniju svoje, u posljednje vrijeme ponešto u krizu zapale koncertantne djelatnosti. S veseljem smo tako iznova otkrili »starog« Kolundžiju, jednako kontrolirana u raskošnu pletu kontrapunktike i polifonije jednoga Bacha, jednako otvorena za prozračnost Mozartovih poteza, za bonškog majstora Beethovena ili za onaj prepoznatljivi bečki štih u Kreislera... Prekrasno muzikalan, dotjerane fraze i precizne tehnike, violinist Kolundžija glazbenik je iskonskog nerva čijoj se interpretaciji vjeruje.

A tom skladnom tonskom okruženju uvelike je pripomogla i maestrova sestra Nada Kolundžija, pijanistica istančana smisla manje za pratnju, a više za muziciranje udvoje, što se iz nastupa u nastup sve bolje i glazbenički djelotvornije dopunjuje i polako, ali sigurno pokreće put najsvjetlijih

vrhunaca komorne svirke. Upravo takvim pokazalo se sinoćno gostovanje dua Kolundžija u »Lisinskom« što se na lijep način poklonilo uspomeni na nedavno preminuloga meksičkog violinista Henryka Szerynga. Prisjećajući se svog učitelja, prijatelja Jugoslavije i iznad svega umjetnika – humanista, Jovan Kolundžija pod posebnim je okolnostima uronio u svijet čudesna zvuka što se pamti, da bi s nastupom teme čuvene Bachove Chaconne fascinantnom mirnoćom, notu po notu, takt po takt, varijaciju po varijaciju, razotkrivao najljepše stranice glazbene vještine i inspiracije. I gospodsko i kultivirano i samo sebi dovoljno i slušatelju darovano, muziciranje Jovana Kolundžije ima u sebi nešto nedodirljivo, a opet plemenito ljudsko, jednostavno! Lako je stoga bilo pratiti i Mozartovu dvostavačnu Sonatu u e-molu i Beethovenuvu »Kreutzer« sonatu i dva komada Fritza Kreislera, tako kao uostalom sve istinski nadahute lijepe umjetnosti kojima pripada i violina Jovana Kolundžijel.

Branko MAGDIĆ